

NS Spravodaj

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1143

09.02.2025 (136)

Výchova zlého génia

Gerhard Lauck

Časť 9

Štvrtá kapitola "Expert"

V priebehu rokov som sa stal *uznávanou autoritou* vo svojej oblasti. Vyhľadávali ma vlády, polovládne organizácie a súkromné podniky. Niekoľkokrát ma na svoje náklady letecky prepravili do Európy. Zvyčajne to znamenalo, že ma chceli buď ako svedka, alebo na rozhovor.

Okrem výdavkov som im rád pomohol *pro bona*.

Na druhej strane, komerčné subjekty mi niekedy za moje služby slušne zaplatili! Svoj honorár by som venoval neziskovej organizácii.

Nezriedka sa stávalo, že zahraničná vláda uznala význam mojej práce v oficiálnych publikáciách aj interných dokumentoch.

V mojom osobnom archíve sa nachádza niekoľko listov podpísaných najvyššími vládnymi predstaviteľmi, vrátane listov troch členov *prezidentského kabinetu USA*, *Oválnej pracovne* a *riaditeľov FBI a CIA*!

Raz ma informovali, že som bol "hlavnou témou rozhovoru" na stretnutí európskych vládných predstaviteľov s riaditeľom FBI Freehom, ktorý pristál v Nemecku. Zrejme bol úplne prekvapený. Nikdy o mne nepočul. Nebolo to prekvapujúce, keďže väčšinu svojej práce som vykonával v Európe.

Moje skúsenosti z viacerých oblastí a krajín v kombinácii s analytickým myslením mi často umožnili vidieť veci, ktoré iní ľudia, dokonca aj *odborníci v tých istých oblastiach*, nevideli!

Jeden ohrozený odborník mi povedal: *Ked' ste mi to povedali prvýkrát, neveril som vám. Ale mal si pravdu! Ako ste to vedeli???*

Tieto slová ma neprekvapili. V minulosti som ich počul už mnohokrát.

V každom prípade mi moja práca "experta" priniesla veľa príjemných spomienok.

Inokedy sa o mojej práci s takou úctou vyjadril jeden vyslúžilý agent politickej polície (*Verfassungsschutz*), ktorý svedčil pred nemeckým súdom, že ma to dojalo. Od oponenta to zrejme znamenalo viac, ako keby to bolo od fanúšika. Toto uznanie bolo dokonca spomenuté v tlači.

Pokus o atentát

Moja práca bola niekedy nebezpečná!

Raz sa do mojej izby skutočne dostala balíčková bomba. Už som ju držal v rukách. Vtedy som vycítil, že je niečo čudné, a zavolať som políciu. Odborník na bomby oznámil, že keby vybuchla, určite by ma zabila!

Nebol to jediný bombový útok, ktorý som zažil, ale bol to útok, ktorý bol najbližšie k ukončeniu môjho života.

Napriek tomu rád vnímam pokus o atentát ako úprimný kompliment.

Moje svedectvo v procese s teroristami

Najmä moje svedectvo na jednom *súdnom procese s teroristami* bolo nezabudnuteľné. Tu je príbeh mojej cesty do Bückeburgu v roku 1979.

Ked' moje lietadlo priletelo na medzinárodné letisko, vtrhol ku mne dav novinárov. Vopred som bol poučený, že *novinárom nesmiem nič povedať*. Zaťal som zuby a nepovedal ani slovo. Dokonca ani moje zvyčajné "No Comment!"

V čakárni ma naďalej prenasledovali novinári. Povedal som si, že im čoskoro uniknem, keď nastúpim na spojovací let.

Ale mýlil som sa! Pol tucta z nich nastúpilo do lietadla so mnou!

Ked' toto lietadlo pristálo na ďalšom letisku, začalo rolovať po dráhe. Potom sa však zastavilo pred bránou. Všetci, vrátane mňa, sa čudovali, čo sa deje. Potom mi to došlo: Má to niečo spoločné so *mnou*?

Počula som, ako sa otvorili dvere. Prišla letuška a povedala mi, aby som ju nasledoval. Poslala ma dole po rampe do čakajúceho vozidla. Toto vozidlo ma odviezlo do zakázanej zóny.

Po príchode ma oslovili traja muži v pouličných odevoch. Predstavili sa ako policajti.

Jeden z nich ma informoval: *Prijali sme zvýšené bezpečnostné opatrenia, pretože existuje obava z možného pokusu o atentát na vás!*

Potom sme všetci štyria odišli k čakajúcemu vojenskému vrtuľníku a vzlietli. Pri prelete nad mestom som zbadal nejaké ženy, ktoré sa opaľovali na streche. Nanešťastie som nemohol vidieť, či sú hore bez, pretože sme boli príliš vysoko. Aspoň som sa zadarmo previezol vrtuľníkom.

Pristáli sme na poľnej ceste uprostred ničoho. Čakali na nás štyri autá. Jedno bolo pre nás štyroch a ďalšie tri boli dodatočná ochranka. Potom sme sa odviezli do príjemného hotela mimo cesty. Títo traja policajti zostali so mnou 24 hodín denne.

Naša večera, víno a rozhovor boli veľmi príjemné. Jeden policajt povedal vtip, ktorý sa mi zdal vzhľadom na jeho povolanie trochu zvláštny.

Dobrý Nemec musí vo svojom životerobiť štyri veci: Napísať knihu, postaviť dom, splodiť dieťa a aspoň raz sa nechať zatknúť.

Nasledujúce ráno sme sa vybrali do väznice s maximálnou ostrahou. Z bezpečnostných dôvodov sa tu konal súdny proces so skupinou teroristov. Mal som na tomto procese svedčiť.

Udalosti v súdnej sieni boli nezabudnuteľné, áno, dokonca dramatické.

Tento proces bol označovaný za *najväčší neonacistický teroristický proces v povojnovej histórii Nemecka*.

Všetkým mojim priateľom sa grafika veľmi páčila. Súperi ich nenávideli. Namiesto toho, aby to pripísali rozdielnemu vkusu, trvali na tom, že z toho budú robiť veľkú vec. Páni, niektorí ľudia!

Počas vysielania obzvlášť odpudivého programu nešťastnou náhodou spadla televízna veža. Súčasťou nášho spravodajstva o tejto udalosti bolo aj vysoko štylizované vyobrazenie tejto katastrofy od umelca. Uverejnili ho krátko predtým, ako som dostal pozvánku do tejto hernej šou.

Rozdiel medzi slovami "alebo" a "prostredníctvom" bol v tomto prípade úplne zásadný. *Sloboda alebo revolúcia!* na rozdiel od *slobody prostredníctvom revolúcie!* "Prokurátor" bol taký rozrušený, že sa vyhrážal, že bude ignorovať možu imunitu a dá ma zatknúť priamo v súdnej sieni. Znel vážne.

Tentoraz som bol len *hostujúcou hviezdou s krátkou, ale dôležitou vedľajšou úlohou*. Inými slovami, bol som "svedok obhajoby", nie "obžalovaný". Napriek tomu mi režim musel oficiálne udeliť dočasnú imunitu pred zatknutím, kým som súhlasil s účasťou v tejto konkrétnej šou.

Najprv "obhajca" predniesol prejav, v ktorom vysvetlil, prečo by moja imunita nemala byť porušená.

Potom vystúpil hlavný "obžalovaný" Michael Kühnen s prejavom v rovnakom duchu.

Tento slávny disident a môj blízky kamarát bol súdený spolu s niekoľkými ďalšími ľuďmi. Súd priznal, že sa na ich "zločinoch" NEZÚČASTNIL. Napriek tomu ho však usvedčili a odsúdili na štyri roky väzenia! Prečo? Bol považovaný za "intelektuálneho podnecovateľa", pretože zdieľal ich ideologické presvedčenie. To stačilo na to, aby bol trestne zodpovedný.

Zatiaľ čo oni to robili, ja som si v duchu pripravoval svoj vlastný, nevyhnutne veľmi stručný prejav. Konkrétne to, čo by som vzdorovito zakričal hneď po príkaze na moje zatknutie.

Potom však "prokurátor" ustúpil.

Musím mu zablahoželať k jeho hereckým schopnostiam! Na chvíľu nás naozaj dostal.

Zvyšok dňa bol v každom prípade neklimatický.

Po mojom vystúpení pred súdom ma mohli v hotelovej izbe navštíviť traja priatelia.

Samozrejme, predpokladali sme, že izba je odpočúvaná. Komunikovali sme tak, že sme písali na papieriky a potom ich pálili v popolníku. Počas toho sme politickej polícii niečo strašne nadávali. Nič osobné. Len kvôli tým štúrom. (Keď odišli, policajti sa tvárili zmätene a sklamane!)

Jednou z mojich návštevníčok bola moja "Ersatz-Mutti" alebo "náhradná mama" Uršula. Ona a jej manžel Kurt zohrávali vedúcu úlohu v nacionalistickej organizácii na pomoc väzňom. Tretím návštevníkom bol mladý francúzsky aktivista, ktorý pomáhal Kühnenovi počas jeho exilu vo Francúzsku. (O niekoľko rokov neskôr bol tento Francúz napadnutý a strašne zmrzačený.)

Na spiatocnej ceste som sa zastavil v Chicagu, kde som zažil osudové stretnutie.

Masmédiá

Rýchlo som sa presvedčil, že médiá majú povest' nekompetentných a zaujatých.

Spočiatku som sa vždy snažil rozumne a presne prezentovať svoje názory. To však bolo vždy ignorované.

Nakoniec som sa rozhodol, že vždy pridám aspoň jeden obskúrny a krvilačný citát. Podobne ako symbolická sexuálna scéna vo filme, ktorý nie je o sexe, ale Hollywood na nej aj tak trvá.

Jeden rozhovor bol taký skreslený, že by som ho nepoznal ako svoj, keby som

nebol spomenutý menom.

Jeden kolega mi povedal, že mu po uverejnení jeho vlastného rozhovoru telefonoval reportér, aby sa ospravedlnil: *Takto som to nenapísal! Redaktor to úplne prepísal!*

Iný reportér, ktorého rodičia boli priatelia mojej rodiny, odmietol úlohu: *a oni by neotlačili to, čo by som napísal ja!*

Jeden známy, ktorý sa zaoberal tlačou v úplne nekontroverznej oblasti, ma ubezpečil, že aj tam médiá robia veľa chýb.

Jeden reportér dokonca sledoval moju starú matku! Zavolala som jeho šéfovi domov: *Ak bude adresa mojej rodiny uverejnená vo vašich novinách, oplatím vám to. Uverejním adresy reportéra, jeho šéfa a šéfa jeho šéfa!*

Výsledný článok bol jedným z najhorších, aké som kedy videl. Ale NEobsahoval adresy rodín.

Samozrejme, médiá vždy označovali za "spoľahlivé" zjavne extrémne nepriateľské a zaujaté zdroje. To však malo aj svoju výhodu. Na jednom z mojich súdnych pojednávaní po rokoch sa nemecký vládny úradník odvolával na ten istý zdroj ako na spoľahlivý. Niet divu, že ich spravodajské informácie boli na míle vzdialené! Náš domnelý nepriateľ bol cenným, aj keď blahosklonne nevedomým kanálom pre falošné informácie. Boh im žehnaj!

Predstavte si nasledujúci scenár. Rozhodnete sa absolvovať kurz o židovských dejinách. Profesor vstúpi do triedy. Na ruke má nacistickú pásku. Poručí vám, aby ste si ako hlavnú učebnicu kúpili *Mein Kampf*. Myslíte si, že tento kurz bude objektívny?

Úprimne povedané, väčšina "literatúry" o Tretej ríši nie je o nič menej tendenčná! Bez ohľadu na vaše názory si zaslúžite fakty! Ak nemôžete nájsť "objektívnu" knihu, prečítajte si *otvorene* subjektívne knihy z OBOCH strán.

Tak či onak, nepriateľská tlač všeobecne vykresľovala svoju obeť buď ako smiešneho blázna, alebo ako hroznú hrozbu. To druhé ponúkalo reportérovi väčší príbeh. Aj pre nás to bolo výhodnejšie. Okrem toho oficiálne nemecké vládne publikácie láskavo overovali náš význam.

Náš "mediálny balíček" neskôr obsahoval fyzické kópie všetkých desiatich našich bulvárnych novín a brožúru. Táto brožúrka s názvom *Úvod do NSDAP/AO: Boj pokračuje!* obsahovala rozsiahle citácie z mainstreamových médií, chronológiu NSDAP/AO a rôzne články. Niekedy sme dokonca prihrali aj videokazetu. Aj ten najlenivejší reportér z nej mohol vyťažiť dostatok informácií na napísanie vlastného zábavného článku. (Mali sme aj vydanie v nemeckom jazyku.)

Už na začiatku a v polovici 70. rokov sme sa začali dostávať do médií. Tieto prvé správy zahŕňali článok na titulnej strane miestnych novín v Lincolne a článok v nedeľnej prílohe denníka *Omaha World-Herald*. Môj priateľ George, starý rock-

wellovský aktivista, sa podieľal na tom druhom.

Keď sa FBI spýtala Georgea, či ma pozná, povedal, že nie, ale rád by sa so mnou stretol! FBI nás láskavo skontaktovala. Stali sme sa kamarátmi. Zoznámil ma s mnohými cennými kontaktmi!

Mnohé z mojich zahraničných ciest financovali vlády, médiá pridružené k vláde a súkromné médiá. Niekedy mi jednoducho odovzdali hromadu 100-dolárových bankoviek. Bolo to niečo ako profesionálny wrestling. Nepriateľstvo bolo len súčasťou hry.

Nechcem tým naznačiť, že súhlasili s mojimi názormi. Práve naopak! Ale, hej, obchod je obchod. Média sú prostitútky. Chcú dobrý príbeh. Dobrý príbeh znamená zisk. Predali by Ježiša za tridsať strieborných... a potom by podpísali zmluvu na knihu a film s Judášom.

Ešte úbohejší boli novinári, ktorí očividne úprimne prejavili svoju averziu a túžbu ublížiť nám. Dali sa zahrať rovnako ľahko, ale bez zisku pre nich a bez ujmy pre nás. Práve naopak: Ich očividne úprimná nevraživosť ich robila dôveryhodnejšími ako zdroj falošných informácií.

Niekoľko rozhovorov bolo mimoriadne zábavných.

Môj rozhovor s Ranom Ratherom na *CBS Sixty Minutes* v roku 1979

Jeho prvá otázka znela takto: *Boli ste označovaný za bohatého krstného otca, ktorý zasobuje neonacistické podzemie v Nemecku propagandistickým materiálom, peniazmi a zbraňami. Je to pravda?*

Jeho výraz tváre bol vážny. Musel som sa brániť, aby som sa nerozosmial. (Nepamätám si, či táto otázka bola alebo nebola použitá vo vysielaní.)

Keď bol tento rozhovor v januári 1979 odvysielaný, obsahoval aj detailný záber na náš poštový priečinok 6414 v Lincolne Nebraska. Výsledkom boli vrecia s poštou každý deň počas niekoľkých týždňov. Viac ako 90 % tejto pošty tvorili jednoduché žiadosti o informácie. Zvyšok bol rovnomerne rozdelený medzi poštu od fanúšikov a nenávistnú poštu... Keď sa tento rozhovor vysielal znova v júli 1979, dostali sme ešte viac pošty ako prvýkrát.

Môj rozhovor s Chrisom Wallaceom v programe *ABC Primetime* v roku 1992

Jedna časť rozhovoru prebiehala takto:

Wallace: *Wallace: Ak bol Hitler taký veľký muž, prečo prehral vojnu?*

Lauck: *Po prvé, bol vo veľkej početnej prevahe. Po druhé, bol zradený. Po tretie, bol príliš ľudský.*

Wallace: *Hitler bol príliš humánny?*

Lauck: *Áno.*

Wallace: *Hovoríte, že Hitler bol príliš ľudský?*

Lauck: *Áno, Adolf Hitler bol najväčší muž, aký kedy žil. Ale bol príliš humánny. Túto chybu už neurobíme.*

Centrum Simona Wiesenthala neskôr citovalo poslednú časť. Bola vytlačená na vonkajšej strane poštovej obálky pre fundraiserov.

Wahrheit macht frei! (Pravda oslobodzuje!)

V tomto švédskom dokumentárnom filme som sa objavil v hlavnej úlohe. Bolo to takmer ako platená reklama. Zlovestná hudba použitá v soundtracku bola zábavná. Pripomínala béčkové gangsterky alebo dokonca horory. Neskôr bol odvysielaný v tucte krajín.

V zadnej časti tejto knihy je mnoho ďalších rozsiahlych citácií z tlačených médií.

* * * * *

Tie isté vlády, ktoré boli ohromené *konceptom slobody prejavu*, sa ho napriek tomu pokúsili využiť vo svoj prospech. Samozrejme, nie na východe, skôr na západe. Proti nám!

Pravdepodobne dúfali, že tým vyvinú tlak na západné vlády, aby nás "potlačili". Ak to bolo ich zámerom, tak sa im to nepodarilo.

V skutočnosti si sami strelili do nohy!

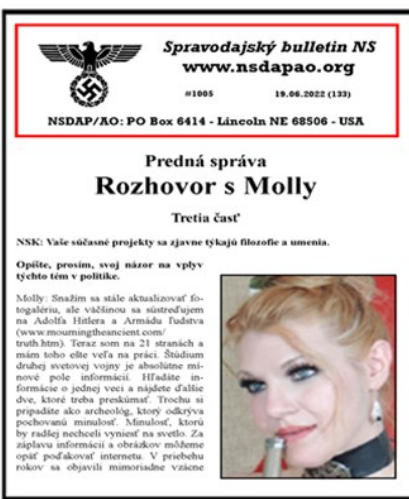
Príbehy, ktoré prenikli do médií, často viedli k výraznej publicite. Táto bezplatná reklama mala cenu zlata. Nezáležalo na tom, či boli médiá *ochotným komplicom* alebo *nevedomým pešiakom*. Mám niekoľko albumov preplnených výstrižkami z novín.

Jedným z mojich najobľúbenejších je môj rozhovor v britskom vydaní časopisu *Reader's Digest*, ktorý mal názov: *Zlý génus nemeckých neonacistov!* Veľmi ma to pobavilo. Ale cítil som sa aj polichotený.

Je zvláštne, že iný časopis, *Der Spiegel*, citoval starostu môjho mesta, ktorý ma

označil za "vzorného občana".

Ktorá verzia je správna: Zlý génius alebo vzorný občan?

NSDAP/AO je najväčšia na svete Dodávateľ národnej socialistickej propagandy!

Tlačené a online periodiká v mnohých jazykoch

Stovky kníh v mnohých jazykoch

Stovky webových stránok v mnohých jazykoch

